

MESÉ ÁLLATOKRÓL

Az erdőben közgyűlést hívtak egybe.

Az állatok duzzogva, morogva, de összegyűltek. Mint kiderült a kis sün már megint valami új javaslattal akar az erdő lakói elé állni. El is kezdte:

- Kedves barátaim! Egy nagyon egyszerű kérésem lenne. Ezentúl minden héten egyszer, szombat délutánján, ugyan gyűlnénk már össze itt a tisztáson, nem másért, csak hogy együtt legyünk, hogy diskuráljunk esetleg énekelgessünk egy kicsit.

- Én nem jöhetek, - vágott rögtön közbe a hörcsög. Nekem szombaton is gyűjtögetnem kell. Mindig gondolnunk kell arra, hogy nemsokára megöregszünk, és nem tudhatjuk mi lesz akkor. Ezért amíg csak bírjuk gyűjtögetni kell. Állandóan csak gyűjtögetni.

- Én se jöhetek - szólta a fecske - mi a sógoromékkal minden hét végén az új meghitt kis társasfészkünket rakjuk az erdőszélen. Nem érek rá diskurálni.

- Engem nem engednek - szomorkodott a kis őzgida. Nekem minden szombat, vasárnap a szüleimmel kell lennem. Azt mondják, ezzel tartozom nekik azért, hogy a kenyerüket eszem,

- Nem jöhetek - mondta a róka. Nem hagyhatom egyedül a lakást. Tessék?

Hogy megbízhatnék állattársaimban? Persze, persze; bízom én, de hát a bizalom sem lehet határtalan. Hiába, nem mehetek el.

- Jaj, jaj - sópáncodott a nyul - nem szeretem én az ilyesmit. Engem vár otthon a család, dolgoznom kell a gyerekekre, ez az én egyetlen kötelességem, nem más.

Megszólalt a farkas is:

- Szó sem lehet erről az ostoba fecsegésről. Ebből ugysem fog senki semmit profitálni. Miért kell állandóan valami újat kitalálni? Ha eddig jó volt diskurálás, beszélgetés nélkül, ez tán is jó lesz. Mindenki végezze a maga dolgát és kész.

- Persze én se jövök - ugatott a kutya - hisz ha a farkas valamire azt mondja: nem, akkor az úgy is van. Tanuljátok meg, nálunk mindennek meg van a maga oka!

- Mi aztán biztos nem megyünk - turbékolta a galamb lágyan a párjának. Tudod, hogy én csak veled akarok diskurálni, csak veled akarok énekelni, mit érdekelnek mások, csak veled, ne félj.

- Nekem tanulnom kell - makogta a majom - ember, akarok lenni!

- Soha nem szabad megállni beszélgetni, dumálni. Dolgozni kell, építeni az erdőt! Építeni szakadatlan, gyerünk, munkára fel, előre, előre! - kiáltotta a rák.

- Diskurálni csak csak eljönnék, de énekelni azt utálok - csacsogta a csalogány.

- Nekem is elég a magam baja, nem érek rá másdéival is foglalkozni. Különben is szombaton odzócsem van - vonogatta vállát a szarvas.

- Eljönne hát egyáltalán valaki? - kérdezte nagyon csendesesen a kis sün, és lesütötte a szemét.

És ekkor a hátsó sorokból felemelkedett, és mély, öreg, bölcs hangján így szólott a medve:

- Ne félj kis sün, én eljövök! Én már nagyon vén vagyok, nagyon sokat tanultam, a már azt is tudom, hogy diskurálni is munka. Mert nem elég csak azt fejleszteni, szépitni, ami az állatokon kívül van, az állatok belséjének is épülniök kell. Persze ez nagyon sokféle úton-módon történik, de diskurálni is nagyon fontos, mert így megismerhetjük mások bajait, gondolatait, örömeit, bánatát, és csak úgy ismerhetjük meg magunkat, ha másokat ismerünk, és csak ha másokon segítünk, úgy tudunk saját bajainkra megoldást találni. És együtt énekelni talán a legfontosabb. És aki ezt nem tudja, azt sajnálni és azon segíteni kell, mert enélkül senkiből sem lehet igazán boldog, teljes állat. Ezért ne félj kis sün, én eljövök!

"A REMÉNYTELENEK"

Elég közismert adatok: Az országban évente mintegy 1500-2000 serdülő koru gyermek lesz öngyilkos. Az öngyilkossági kísérletek száma ennek kb. huszszorosa. Ezzel fölényesen vezetünk a "világranglistán". A dolog azonban nem is lenne nagyon érdekes, ha nem lennének sokkal többen olyanok, akik ugyan még nem kapták be marék gyógyszerüket, de maguk sem értik, hogy miért nem. Nem is vesszük észre, mennyi beteg van közöttünk. S bizony az iskola korántsem szolgálja gyógyulásukat. Hiszen az elvált szülők gyermekében lévő sérüléseket nem valószínű, hogy ellenőrző könyvbe való beirogatásokkal rendbe lehet hozni. Az állandó kiabálás, veszekedés, sírás, pofozás közt élő diákot a legrosszabb osztályzatok sem fogják tanulásra serkenteni. Az idősebb /vagy fiatalabb testvérrel való otthoni kivételezés vélt vagy akár meglévő erényeinek állandó például állítása a másik testvér elé, szintén adminisztratív eszközökkel nehezen megoldható belső konfliktusokat okozhat.

Az un. "problémás" tanulóknak kétféle típusuk van. Az egyik magabazárkózó, mindig egyedül van, szótlan, s amikor beszél, akkor is inkább csak hebeg, suttog, biztosan hisz a maga teljes tehetségtelenségében, butaságában, feleslegességében, csunyaságában stb. A másik látzólag az előbbi ellentéte. Hangoskodó, állandóan botrányokba keveredik, pimasz, feltűnően öltözködik, viselkedik, gyakran van alkalma megcsodálni az igazgatói iroda szép butorait, egyszóval ő a "rossz fiú". Ennek a típusnak képviselői általában csak átmenetileg tudhatják

magukat iskolánk tanulóinak. A legfőbb érv ellenük, hogy "fertőznek" rossz hatással vannak a többi diákra, rossz fényt vetnek iskolánk állandóan öregedő hírnevére. Pedig hát az is fölmerülhetne, hogy esetleg a többiek "fertőzhetnék" meg őket. Hiszen egyelőre még az egészségesek döntő számbeli fölényben vannak. De ehhez a lehetőség önmagában nem lenne elég.

Az osztálytársak általában észre sem veszik, ha egy-egy ilyen gyerek elkerül mellőlük. A közösség nevelő tevékenysége azokra az esetekre szorítkozik, amikor "nehéz eset" cselekedeteinek kellemetlen következményei esetleg már másokat is érintenének. Főleg ilyenkor, némi rászólás, kiabálás, esetleg durvább megnyilvánulások formájában érezheti az illető a közösség törődését. Pedig ennél jóval kevesebbel is beérné. Már az is óriási segítség lenne számára, ha valakinek elmondhatná bajait, még akkor is, ha esetleg nem kap megoldást nyújtó tanácsokat.

A "beteg" diákok legnagyobb többsége igen rossz tanuló. Nap mint nap megszégyenítések érik, kinevetik, később már azt sem, mindenki, s ő is csak azt veszi észre, hogy miben tehetségtelen, mit nem tud.

Pedig valamit mindenki tud. És tizenöt - tizenhét évesen különösen nem lehet senkit sem reménytelennek kikiáltani. Mert nem az. Csak éppen meg kell találni mindenkinél azokat a területeket, ahol megbizonyíthatja másoknak és elsősorban magának képességeit, be kell vonni őket az iskola kulturális, mozgalmi, sport életébe, s elsősorban bizni kell bennük.